

2021. december 25. – szombat – Jn 1,1-18 – János-prológus

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség azt föl nem fogta. Volt egy ember, akit Isten küldött, János volt a neve. Tanúskodni jött, hogy tanúskodjék a világosságról, s mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, csak tanúságot kellett tennie a világosságról. Az igazi világosság, aki minden embert megvilágosít, a világba jött. A világban volt, a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, övéi azonban nem fogadták be.

Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében, akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istenből születtek. Az Ige testté lett, és köztünk lakott, és mi láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, aki telve volt kegyelemmel és igazsággal. János tanúságot tesz róla, és hirdeti: „Ő az, akiről ezt mondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.”

Mi mindnyájan az ő teljességéből merítettünk kegyelemből kegyelmet. Mert a törvényt Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság pedig Jézus Krisztus által valósult meg. Istent soha senki nem látta: az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, ő nyilatkozta ki.

Az Ige Istennél nem csak cselekvést, történést, hanem létezését jelentő szó. Ezzel kezdődött minden. Isten csak szólt, és lett minden. Amikor életünk megújítását tervezi, akkor az Igét küldi el, hogy újjáteremtsen mindent. Csak hát a szabad akarat, ami méltóság is és ugyanakkor próbatétel is. Az ember az első próbatételen elbukik. A próbatétel pedig mindig ott van, azért újra és újra elbukik az ember. Isten újjáteremtő tervét ugyanúgy áthúzza a rosszul használt emberi akarat. Tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ő a sajátjainak tart minket, s úgy áldoz fel mindent: kiüresíti magát, s egy lesz közülünk, mégis elutasításban van része.

De nem mindenki részéről. Aki befogadja, annak megadja, hogy Isten gyermeke legyen, olyan, aki először Istené, utána a teremtésben résztvevő szülőké, testi rokonoké. Kevesen vannak? Ki tudna statisztikát készíteni azokról, akiknek mindennel ellentétben Isten az első?

János a szó, Jézus az Ige. A szó, tartalom nélkül, elszáll. De ha Isten a tartalma, megtestesül. A mi szavaink is üresek Jézus nélkül. Életünk is üres, ha nem fogadjuk be. Itt az újabb alkalom: az Ige testté lett /emberré, tieddé is!/ és bennünk lakik.

Fogadjuk be, és az Isten-gyermekség nem marad értéktelen puszta szó!

Podmaniczki Imre, Páhi